
NIEWIERZENIE (1) *sb n*

Pierwsze, drugie i trzecie e jasne, końcowe pochylone.

sg A niewierzenie. ◇ [pl N niewierzenia.]

1. *Powątpiewanie, niewiara w Boga [czyje]: I niemógł tam żadné^{go} cuda vczynić krom te^{go} że trochę niemocnych/ włożywłzy ręce vzdrowił (marg) i (-) gdzie téż dziwował się/ prze niewiarę (marg) niewierzenie (-) ich [Et mirabatur propter ineredulitatem eorum] MurzNT Mar 6/6.*

2. *[Brak zaufania, niedowierzenie:*

W połączeniu szeregowym: In amore haec omnia infunt uicia, iniurie, fuspiciones, inimicie [...] bo w miłości ty fą przykrości/ krzywdy/ niewierzenia/ nieprzyiaźni TerentMatKęť Rv.]

Cf WIERZENIE

IM